

РЕШЕНИЕ

№ 15020

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на осми деке.....и през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА П. ПОПОВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА П. ПОПОВА Гражданско дело № 20221110139317 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 З..... - за заплащане на сумата от 1560 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на по 120 лева на месец за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди, че от 01.02.2017 г., вкл. в исковия период, ищецът работи по служебно правоотношение с ответника, като със заповед № 8121К[1]2871/24.02.2017 г. е назначен на основание чл. 9 ЗДСл на длъжност „старши експерт“ в Дирекция „.....“ – Сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 З..... на служителите на се осигурява ежемесечно храна или левовата й равностойност, като със заповеди на министъра на вътрешните работи №8121з-1761/28.12.2018 г. и №8121з-1464/31.12.2019 г. е определена равностойността на храната за съответните 2019 г. и 2020 г. в размер на 120 лева месечно. Поддържа, че за процесния период не му е осигурявана храна, както и не му е заплащана левовата й равностойност, поради която я претендира, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Претендира и сторените по делото разноски.

Ответникът, не оспорва твърденията за наличие на служебно правоотношение между страните и положения труд от ищеца. Твърди, че ищецът е служител от категорията на чл. 142, ал. 1, т. 2 З....., чийто статут се урежда от ЗДСл, правилата на З..... се прилагат само частично и то при наличие на законови препратки,

поради което разпоредбата на чл. 181, ал. 1 З..... е неприложима в отношенията с ищеца. Прави възражение за погасяване на вземанията по давност за периода от 01.07.2019 г. до 21.07.2019 г. Претендира разноски по делото.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:*

Не е спорно по делото и от представените писмени доказателства се установява, че между страните през процесния период 01.07.2019 г. – 31.07.2020 г. е съществувало правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал държавна служба при ответника, както и че за този период не му е осигурявана храна, нито е заплащана левовата ѝ равностойност от 120 лева месечно, така, както е определена със Заповеди на Министъра на вътрешните работи № 8121з-1716 от 28.12.2018г. и № 8121з-1464 от 31.12.2019г.

Спорните между страните въпроси са свързани с това дали на ищеца се дължи безплатна храна, респ. нейната равностойност, при положение че същият макар да е лице по чл.142, ал.1, т.2 от З....., не извършва дейност, свързана със специфичен характер на труда, съгласно нормата на чл.181, ал.3 от З.....

Нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР предвижда, че на служителите на се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. Съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите на са: 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение.

Нормата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР в приложимата ѝ към казуса редакция предвижда, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл. Същата разпоредба следва да бъде тълкувана във вр. чл. 1 ЗМВР. Последната гласи, че З..... урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на Министерство на вътрешните работи и статута на служителите в него. Поради това съдът приема, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, се урежда и от двата закона – З..... и ЗДСл, при което общите разпоредби на ЗДСл се прилагат единствено при липсата на специално правило в З....., което да дерогира общия закон – ЗДСл.

Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не провежда разграничение относно категориите служители на, които имат право да получат безплатна храна или левовата ѝ равностойност, предвид на което настоящият съдебен състав приема, че всички служители на, включително държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, имат това право. Нормата на чл. 181, ал. 5 делегира на министъра на вътрешните работи с наредби да определя единствено условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1 – 3 ЗМВР, но не и да ограничава кръга на служителите на, които да получават безплатна храна или левовата ѝ

равностойност. Разпоредбата на ал. 4 на същия текст задължава министъра на вътрешните работи, със своя заповед, ежегодно да определя размера на сумите и доволствията по ал. 1 – 3. При преценката кои служители на имат право да получат безплатна храна или нейната равностойност, съдът следва да съобрази единствено З....., съобразно който всички служители на имат такова право. Доводите на ответника за недължимост на процесните суми поради това, че в издадените от министъра на вътрешните работи заповеди по чл.181, ал.5 от З..... не фигурират държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от З..... съдът отхвърля като неоснователни.

Необходимо е да се посочи и нова, че съгласно § 69 от ПЗР към ЗИДЗМВР (в сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) служебните правоотношения на държавните служители в, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на М. на В. Р. и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съобразно ал. 6 на същия текст при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на З..... и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Следователно на тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също се дължи левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

В подкрепа на изложеното е и последвалата законодателна промяна от 2020 г., когато е изменена редакцията на чл. 142, ал. 4 ЗМВР и изрично при уреждането на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, препраща към правото им по чл. 181, ал. 3 ЗМВР да получат безплатна храна или левовата й равностойност, както и към други, изрично уредени в З..... права и задължения на служителите на министерството. С визираното изменение законодателят изрично предвижда, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със ЗДСл и с чл. 56 (орган на), чл. 151, ал. 1 (носенето на служебна карта) и 7 (оръжие), чл. 156, ал. 4 (правото им да бъдат назначавани на длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 без провеждане на конкурс, ако отговарят на изискванията за заемане на съответната длъжност), чл. 181, ал. 3 (безплатна храна), чл. 182 (правото да бъдат подпомогнати с парични средства, разноски за погребение), чл. 185, ал. 1 (безплатно пътуване в обществения градски транспорт), чл. 186а (безплатна медицинска помощ, ползване на почивни бази), чл. 190, ал. 2 (отпуск за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето), чл. 191 (отличия и награди) и 233

ЗМВР (медицинско обслужване при прекратено служебно правоотношение).

Поради това съдът приема, че на ищеца, в качеството му на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, се дължи левовата равностойност на неосигурената от ответника безплатна храна.

Ответникът не твърди и не доказва, да е предоставил на ищеца полагащата му се безплатна храна, нито че е заплатил нейната равностойност или е включил сумата за храна в определената на ищеца основна заплата на държавен служител, поради което следва да бъде осъден да я заплати.

Предявените иски за главница и обезщетение за забава са изцяло основателни /с оглед напавеното признание относно размера на левовата равностойност за храна/, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и като такива следва да бъдат уважени.

В тази връзка неоснователно е възражението на ответника за погасяване на вземанията по давност. В конкретния случай, приложим за процесните вземания е 3-годишния давностен срок по чл. 111 ЗЗД, поради което погасени по давност са задълженията, чиято изискуемост е настъпила преди 21.07.2019г., а изискуемостта всички процесни вземания е настъпила след тази дата.

При този изход на делото разноски на ответника не се дължат. В негова тежест следва да се възложат сторените от ищеца разноски в размер на 400 лева – заплатено адвокатско възнаграждение, което е в минимален размер, непозволяващ последваща редукция.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на съда сумите 62.40 лева. - държавна такса по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Дирекция „.....“ –, БУЛСТАТ, гр. София, ул.Шести септе.....и № 29, да заплати на В. В. С., ЕГН *****, от гр.София, ул.Христо Максимов № 73, вх.1, на основание чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР, сумата от **1 560 лева** - левовата равностойност на полагаща се безплатна храна за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.07.2022 г. до окончателното плащане, както **400 лева** - разноски по делото.

ОСЪЖДА Дирекция „.....“ –, БУЛСТАТ, гр. София, ул.Шести септе.....и № 29, да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата от **62.40 лева** – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____